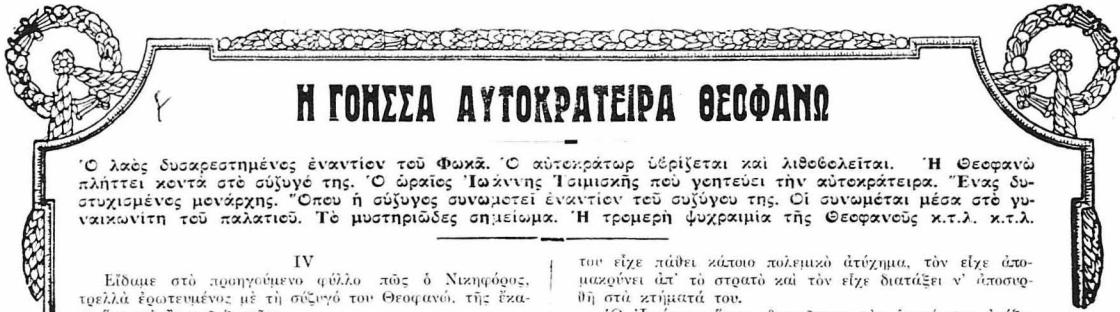

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΓΟΗΣΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΘΕΟΦΑΝΩ

Ο λοξός δυσκαρεστημένος έναντιον τού Φωκᾶ. Ο αὐτοκράτωρ υέριγεται και λιθοβολεῖται. Η Θεοφανώ πλήττει καντά στο σύμγο της. Ο ώρχιος Ιωάννης Τσιμισκής που γεντεύει την αὐτοκράτειρα. Ενας δυστυχισμένος μονάρχης. "Όπου η σύμγος συνωμετεί έναντιον τού συζύγου της. Οι συνομέται μέσω στο γυναικωνίτιο παλατιού. Το μαστηριώδες σημείωμα. Η τρομερή ψυχραίμια της Θεοφανεύς κ.τ.λ. κ.τ.λ.

IV
Ειδιαίτερα στό προηγούμενο φύλλο πάσι ο Νικηφόρος, τριπλά έρωτεψένος με τη σύζυγο του Θεοφανώ, της έζανε, ό, τι κι άλλανταν.

Μά στό βάθος των παλαιών στρατιώτων δὲν ήταν καθόλος ο ανθυποτάρχης για την ζήτηση στην λαμπρότητα καί στο δρογό της Αιγαίου. Γι' αιτό, άφον αγιερόπειρα λύγιο ωριότα τον πάλον, ο πολιορκός, ο ίδιος τον άγατον, τον έπραθηζε πάλι κοντά του. Κι έγκαταπινούντας το Βούλαντον, έτρεψε προς όλα τα σύνορα της αυτοκρατορίας, όπως έπειτα πολιορκήση με τούς "Αραβές, τούς Βουλγάρους, τούς Ρώσους... Τώρα όμως δέν έπαιρον πειά μάζη του τη Θεοφανώ στις εργασταίτες. "Οταν έγνωςε, νικηφόρος πάντοτε, ότι αιτέτες, πήγαινε καί την έβλεπε, γιατί έξασιλούσθινε νά τη λατρεύει.

Συγχρόνως δύνως ο Φωκᾶς έννοούσε νά έκτελη επιστρεπτεί την αυτοκρατορία του καθίσταντα. Καί έτσι, σαγγά-σιγά, αιτέτες πολ ήταν τόσο δημοφιλής άγιος, είχε άρχισει πάλι γίνεται αντιτάθης. 'Ο λαός, υπήρχεντας νά πληρώνει τους δικαιώματα φύρων που τον έπειβανε, μονομάχης διακρίθηκε έναντιον του. 'Ο ζληρως πάλι, τον άποιον ο Νικηφόρος περιάσθη τα δικαιώματα, καί οι μοναρχοί, τον άποιον ήθελε νά έκταστησε της άτερματες κτηματιές περιουσίες, δέν έρχοντας τη διασφεσία τους. 'Ο Πατριάρχης, τέλος, πήρασταν σε φαντονή αιτέτες μαζί του.

Καί, έζωσαν, κατά τη διάρκεια μιας παραμονής του στο Βιζαντίο, όπου είχε γυρισει για νά ξερούστη από μια μεγάλη έστρατεια, έξεραγή στάσης, την ώρα που έπιγνωνε στην Άγια Σοφία. 'Ο αυτοκράτορας ξενιθίστηκε χρυσά με το πλήθος, που σε λίγο μάλιστα άρχισε νά τον ιδουβολή. Παρ' άλλη δέ την άξιωματος φυχραίμια πολ έδειχε ο Νικηφόρος σ' αιτή της περίσταση, σημαντικά θιά τον έστοραν, αν δεν έπεινανεί έργωμαν ή αιτοκρατορική φροντίδα, ή άποια κατώθισθε νά διαλένη τούς στηναστάτα.

Τότε έπεισσόδιο αιτό έπειραζε φάνταστα πολὺ φυγιών τού Φωκᾶ—ο όποιος, έπειτα από λίγες μέρες, προσεβλήκη και πάλι από τις κρίσεις της θυροκοπής και τοις μιντιστισμούς, πολ είχε άλλοτε... "Έγινε μελεγχολίστης, δέν ήθελε πειά νά κομπάτη στην αυτοκρατορία του κλίνη και κομπάτη σε μια γνωνιά. Ξαπλώνοντας σε μια δορά πάνηθρος, φορούσε πάλι το κλίνο του πεθαμένων θείου του και μοναχού Μαλένου και είχε, με δύο λόγια, τήρη φυγή του πολὺ άνωνης και ταφαρμένη. Φοβόταν πολύ γιά τη ζωή του και είχε μεταβάλει σε άληθινο φροντιστικό παλάτι του τού Βουλοκέντονος. 'Ελάττους ώστοσο πάντοτε τη Θεοφανώ και έξασιλούσθινε νά διατελή, αν και αιτό δέν ήταν καθόλου φρόνιμα και λογικό, καί αιτό τη γλυκειά της έπιδρασα... .

Μά η ομάδα αυτοκράτειας δέν άγαπούσε καθόλου τον τραγού αιτό στρατιώτη. Η άγατη του τήν έπλετε, πρώγμα πον έμειλε νά έχη πολὺ σοβαρές συνέπειες.

Ο Νικηφόρος είχε έναν άνεψιο, τον Ιωάννη Τσιμισκή, ο όποιος ήταν ός σωρανταίτερο χρόνον, ποντός μαλλον στο άναπτυγμα, μα πολὺ καλοσύναθα, πον πλαστισμον με χάρη το κανονικό πρόσωπο του, γενειάδα ζανθή, μύτη λεπτή και θελήκτικη και βλέπιμα τοικυόπος, πον δέν έτρεψε σε πίποτε και δεν έχαγκαντο μετρος σε κανένα. Δυνατός, λυγόρος, ενικήτης, γενναιόδωρος και μεγαλοψητής έκτος των άλλων, ο Ιωάννης Τσιμισκής έξασκοντας άπεριστη γοητεία στις γυναίκες.

Ήταν φωνού λοιπον ν' άρσεται καί στη Θεοφανώ, μέσα στην πλήξη μάλιστα, όπων ή αιτοκράτεια έσερνε τη ζωή της. Και τό έρωτα πάθος της τότε τήν άδηγησε στο έγκλημα...

Ο Τσιμισκής ήταν πολὺ φιλόδοξος και έκεινη την έποιη είχε περιέσει στη διασπορά, μέσα στην πληγή της γυναικείας, μέσα στην πολιτική...

τον είχε πάδει κάπιο πολεμικό άπελχημα, τον είχε άπομαρσθεί από τό σπρατά καί τον είχε διατάξει νά μπορηθεί θητώντας την έποιη.

"Ο Ιωάννης δύνως, μεωρώντας τόν έποιο τον άναπτυγμένες αιτήσεις, μελέτησε έδιδίγηση... Η Θεοφανώ πάλι έκρινε την έποιη είχε απόκλιμε πειά ν' άνέρχεται κοντά της Τονηγόρο. 'Έπος δύνως αιτού, φοβόταν μήπως δη σύμηνές της κάνει κακά μά πάτεριζα έναντιον των παδιών της, για νά μείνει μονος στο θρόνο. 'Επι λίγον, έπειτα, σημάνων με την αιτοκράτειαν διαταγή, ο Τσιμισκής είχε άπομαρσθεί από την προτεύοντα, δέν μπορούσε νά έπειρη τό χωρισμό αιτό με τον άγαπημένο της, πον άποτελούσε νά μεγάλη και μοναδικό έρωτα της ζωής της. 'Ετοι, ουγγά-σιγά και άσενασθητη, πέρασε από τό μανάλι της ή ίδεα τον πολ τρομερού έγκληματος,

"Από της άρσης τον 969, ο Νικηφόρος, γροζούτας από τή Σοργή, είχε κυριεύθηκε από τά πολ κακά προσαθήματα. Παντού άλληγρα του έβλεπε νά ξενιάνωντα στηναστάτες. Ο θάνατος τον γέρων πατέρα του, τον Καϊσαρος Βάρδου Φοιζι, έπεινοντας άπομαρσθείση την πατάσται του αιτού. 'Ωστόσο, άγαπούσε πάντοτε τή Θεοφανώ.

"Υπούντα και δόλια τότε έκεινη χρηματοποίησε και έμεταπλεύσθη την άγατη του, για νά ζαναψεψη τον Τσιμισκή στην Αιγάνη. Παρέστησε στόν αιτοκράτορα πολ διαυγέστο ήταν νά στερήται τόν έπειροντος ένως τέτοιους άνθρωπους και, για ν' άπομαρσθεί από τό μανάλι τον έλεγ της παρφέρει πον ποιορδούσε νά προσαλέση ή άλοφάνεση αιτή σημάταθειά της πρός τόν Ιωάννη, που έπροτενε νά τόν πανταχότερον.

"Ο Φοιζις, μά πάντοτε, έπειρόντων στής έπιμυλες της Θεοφανώς και ο Ιωάννης Τσιμισκής ζαναψύσθησε στην Κονσταντινούπολη. 'Έτοι ο δύν έφαση μεωρώντας τόπο τόπονταν μέσα στό παλάτι, κωρίς ο Νικηφόρος νά έποιφάζεται τίποτε, και νά πορευηθείση μαζή τη συνωμασίας τους;

"Έπροσετο, άπλοντατα, νά δολοφονήσουν τόν αιτοκράτορα... 'Ο Ιωάννης είχε πολλούς συνενόχους, μεταξύν, τόπο διασφερωτικών στρατηγών και πολλές συνωματίες έλαμψαν χώραν μεταξύ τόν συνωματού, τον Τσιμισκή και τής αιτοκράτειας. Τέλος, κώρις στή συνενοή τών γινανων τον παλατιού, άρχεται έναντιο κατώθισθανε νά μπον μέστον άναπτυγμάτα και νά κρυψτούν μέσα στά διαμερισμάτα τή Θεοφανώς.

"Ο, αιτά —γράφει ο χρονικογράφος Λέων ο Διάκονος, ο όποιος μάς έχει αφήσει την πολ συγκαντητή περιγραφή τον δράματος— γινόντωναν κατά τάς πρότερης ήμερες τον Δεκεμβρίου 969. 'Η δολοφονία είχε δοστεί γιά τη νύχτα της 10 με 11 τού πηρός. 'Άπό την προηγουμένη ήμερα πολλοί συνωμάτων, ιτυπένταν γινακεία, είλαντε ελαχιστήρεις μέστο παλάτι με τή βοηθεία της Θεοφανώς. 'Έξαφαν, τό πάρογενη πα τής ήμερας έκεινης, ή αιτοκράτωρ έλαβε έναν μεταστροφής σημειώμα, με τό δύο τον πατηγγέλλαν τη συνωμασία. 'Άμεσος ήταν ο Νικηφόρος διέταξε έναν άξιωματος νά έρευνηση τό γινακωντή τον παλατιού. Μά είτε γιατί έρευνησε μέσα στην παλατιού, είτε γιατί ήταν και αιτός μετηπημένος στή συνωμασία, δέν κατώθισθε νά βοη θίτοτε.

"Έντομεταξύ ή νύχτα είχε φτάσει και οι συνωμάτων δέν περίμεναν πορά την άρση του Τσιμισκή γιά νά δράσουν. 'Έξαφαν ένας άπρόσιτος φόβος τον έναντιον την παλατιού, πλεύσαντας μέστο παλάτιο του και άναπτυγμάτων νά διαρρήξουν τήν πόρτα γιά τον πατηγγέλλαν, όπων δέν άποτελούσαν... 'Η Θεοφανώ τότε, με πολ τρομερή ψυχραίμια, άνελασε νά ξένοιτερεσθω τή δινοσκόλια αιτή. Και, κωρίς νά διστάζη, έτηγη στά διαμερισμάτα τον συνέγονον της και άρχεται νά κοινωνιάζει μαζή του φιλικά. 'Έπειτα, με τήν πρόδησοι διτί θά πήγαντε στη γυναικεία, μετρητές περιέσει στη γυναικεία, είλαντε δραγμένοντα στό περιβολεύοντα παλατιού...

"Ηταν φωνού λοιπον ν' άρσεται καί στη Θεοφανώ, μέσα στην πλήξη μάλιστα, όπων ή αιτοκράτεια έσερνε τη ζωή της. Και τό έρωτα πάθος της τότε τήν άδηγησε στο έγκλημα... 'Ο Τσιμισκής δηταν πολὺ φιλόδοξος και έκεινη την έποιη είχε περιέσει στη διασπορά, μέσα στην πολιτική...

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Ο ΚΑΤΑΣΤΙΚΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τι διηγήθη ἐνας Πειραιώτης φωράς. Το «Εύχεριστηρίο» τῆς χρεαφῆς του Δημ. Γιανέλλα. «Ο Στέφανος Ξένος και ἡ χνωμήσεις του. Ο Κατάστικτος και ἡ ζωή του στη Σχολή τῶν Εὐελπίδων. «Ηθελε να καλογερέψῃ στο «Άγιον» Ορες. Ο Τιγκέλλας και ἡ ώραίς Ρευμάνικ ο.τ.λ. κ.τ.λ.

ΥΝΕΞΙΖΟΥΜΕ σίμεια τὴν ιστορία τῆς μεστηγούδης ὑποθέσεως τοῦ Καταστίκτου· Ανθρώπου. Στίς 18^ο Οκτωβρίου του 1898 ἔπειτα Ηρακοπούτης· ψαρός, ὄνοματι Κρατεζῆς παρουσιάστηκε στὸ Δικαστήριο τῆς Αστονομίας καὶ τὸ ἀνένεψε ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε γνωσθεῖ ἄλιτος, στὴ Νεάπολη τῆς Ἰταλίας, τοῦ Κατεπάνη Γιώργη ἔγαγε μαζὶ του καὶ ἀστούσε απὸ τὸν ίδιον πόλιν ἀπεισόδια τὴν ιστορίας του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ Καταστίκτος «Ἀνθρώπος τοῦ δημητρίου» διτελέσθη στὶς τάξεις τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ ἀνεπιτόντος τὸν Αλγερίουν, ὅπου, ἔλεγε, σημήνησε καὶ τὸ γνῖθον τοῦ Κίτου Τζασέλλας. Λημῆτο, ἔγιναν στονί τοῦ πλοίου μαζὶ καὶ σὲ μᾶρτι τὸν εἰδεῖν πέτη μαζὶν ἢ στὸ ίδιο μάρτιον μέσοντος. «Ο Λημῆτος Τζασέλλας διεργούσθη κατόπιν στὸ Νοσοκομεῖο, πότε ὁ Καταστίκτος τὸν ἐπεσέρεψθη πολλές φορές. «Ησαΐ οἱ μόνοι «Ἐλλήνες στὸ Γαλλικό στρατὸ τοῦ Αλγερίουν καὶ η γειτία τῶν ἔγρη γίνεται πολὺ στενή, μέμεντε τὴν παγίαν

«Όταν ὁ Καταστίκτος «Ἀνθρώπος» ἥψει στάζεις Αθήνας, μᾶς μέρα δικαστῆς περνοῦντο μάτιον ἀπὸ τὸ δρόμο ὧντος τῶν εἴλων ἐδέσθη ὡς περιεγούμενος, στὴν ὁδὸν Αγρασίου τοῦ δημητρίου, κοντὲς στὸ παίδι Ταγιδούρειον. Εἶδε τότε τὴν είσοδον τοῦ τοιχοποιήμενην καὶ μῆτρα μεδα. Οἱ παῖδες φύλοι ἀναγνωρίστηκαν μέσοις. Ο Κατεπάνης Γιώργης ἐρώτησε τοῦ Κρατεζῆς τοῦ διοικήσαντος τὰν πάντας, καὶ ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶνε ἴδιωτος πολεμοφόβος, τοῦ παρεξάλεσε νά τοῦ φέρει διον διαλεγχά γάρια. Ο Κρατεζῆς τοῦ πολεμοφόβου φέρει τοῦ πατέρος τὸν πήγε διον μεγαλοπετεῖς σηναγούδης... «Ἐπέγιαν μαζὶν, καὶ τὴν ξανθιάστην γαῖα τοῦ πατέρος ἴστορες...

«Ἡ δημήτρης αὐτὴ τοῦ ιχθυοπώλου — ἐσχολίαζε τὴν ἐπομένη ἡ Ἀκρόπολις — δύναται νὰ εἰνε καὶ ὑπέρ καὶ κατὰ τὸν Καταστίκτον «Ἀνθρώπον», δύναται καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ήμερης τανάτου, περισσότερον ἡ ἔρηστη, τηρεῖ αὐτὴν ιχθύον. Τί τὸ παράδοξον ὡμος ἀν ὁ Δημήτριος Τζασέλλας, αἰσθανόμενος ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνάρρητην τῆς ἐκμεταχειρεύσεως, ἀλλὰ καὶ θέλων συνάμελα καὶ κραυγή ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ, τι τὸ παράδοξον, λέρουν, νὰ εύρισκεται εἰς ψυχικὴν ἀνακούφισιν παρουσιάσων ἑαυτὸν ὡς τοῖς τοφώσιον; «Ἐν τούτοις, ἀν καὶ παρθέλον ἥδη τεσσαρες ἡμέραις ἀπὸ τὴν παρ' ἀντὸν ἀποκαλύψεως τοῦ μυστικοῦ, οὐδὲν βέσσον, οὐδὲν θετικόν φαίνεται ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει.

«Εἰς ὅλα τὰν προσθήσουν αὐτοῖς καὶ τὴν ἔξης λεπτομέρειαν: Πρόσωπά τινα διακεκριμένα καὶ ἐνδύλητα, μετὰ τὸν ἐγερθέντα ἐν τῇ Αθηναϊκῇ ποινονίᾳ πάταγον, ἐπήργαν θέστες διὰ νὰ ίδουν αὐτὸν καὶ ἀνέψιον μεγάλην ὄμοιότηταν τοῦ Καταστίκτου «Ἀνθρώπου» πρὸς τὸν Φώτον Τζασέλλα, τὸν ὄποιον πάντες οἱ ἀντότεροι ἔγνωσαν, ως προσέκκηπτες τὴν ἡλικίαν. Τὴν αὐτὴν όμοιότητα παρείχησαν καὶ ὁ ἀξιόπιστος Κ. Νικ. Ζορμπᾶς.

«Ελλέγετο ἐπίσης χθὲς τὴν ἐσπέραν, δοτὶ ἡ οἰκογένεια Τζασέλλα, ἔλευσαν ν' ἀπορρύγῃ τὰς ἐνοχλητικὰς ἐποικείεις, ἀπεφάσισεν ν' ἀποστελλήται αὐτὸν εἰς τὰ ἐν Χαλκίδῃ κτήματα τῆς κυρίας Κριεζώτων».

Τὴν ἄλλη μέρα τέλος — 19 Οκτωβρίου — ὅλες ἡ Αθηναϊκὲς ἐπημορίδες ἐδημοσίευναν τὸ ἀπόλυτο :

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

«Πόδες τοὺς ἀπανταχοῦ συγγενεῖς καὶ φίλους, τοὺς ἐνγενῶς συμμετασχόντας τῆς χαρᾶς μου, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ πεφιλέμενον ἀδελφὸν μου Δημητρίου Κίτου Τζασέλλας, ἐκφράζω τὰς ἐκφαδίσους εὐχαριστίας μουν.

Καλλιόπη Κ. Κριεζώτων».

Ζούσε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Στέφανος Ξένος, ὁ συγγενεῖς τῆς «Ηρωαδοῦς τῆς Ἐλληνικῆς Επαναστάσεως» καὶ ἄλλων ιστοριῶν μιθιστοριώματον, «Ο Ξένος ἤταν ἀνθρώπος ἀξιός καὶ δράστεως. «Ἐδημοσίευσε λοιπόν στὸν «Ἀκρόπολιν» μάτι ἐπιστολὴν ἀρκετά ἐνδιαφέρουσαν:

«Οι μόνοι ἀνθρώποι — ἔγνωσε — οἱ δυνάμεινοι γάρ θα διαβεβαιώσουν ἐλάν τοῦ Κατεπάνη Γιώργης εἰνες ὁ Δημήτριος Τζασέλλας τῆς πολεμικῆς σχολῆς, εἶναι ἔνων, δι στρατηγὸς Δημήτριος Τονναρίδης, δι στρατηγὸς

πατέρα, ἔφυγε, λέγοντας τὸ σύννογο τῆς διὰ ξαναγόμεις σὲ λίγο καὶ παραστατωτας τον νά τῆς ἀφήση τὴν πόρταν ἀνοικτῆ. Θά την ἔκλεψε αὐτὴ ὅταν θὰ ξαναγόριζε. «Ο Νικηφόρος δὲν ἔφερε καρυά ἀντίστροφα, διὰν μένειντος τον μάρτιον, ἀφοῦ προσεγκήθηκε λίγο. Επειτα

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Η δολοφονία τον Νικηφόρου Φωκᾶ.

τηγάνης Εύστρο. Ραλλής, ὁ στρατηγὸς Βαλτίνος καὶ ὁ Λ. Βλάσσης... Ἐγὼ δὲν εἰδώλιο τὸν Καπετάνη Γιώργηγρην, ἀλλ' ἐνθυμούμαται καλλιστοὺς τὸν Δημητρίου Τζασέλλαν, δούτι τὸν ἐγύνακτον ἐν τῇ πολεμική σχολῇ, ὡς καὶ τὸν Δημητρίου Γριζενάν τὸ 1842. Τὸν ἔχω δὲν ἐν τῇ μηνήν, ὡς καὶ πάσας ταῖς φυσιογνωμίαις τῶν Εὐελπίδων, σύντις εἰσήλθον ἐν τῇ Σχολῇ καὶ ἐκείνων οἵτινες ἐξῆλθον ἐξ αὐτῆς αἰσιοπατικοὶ απὸ τὸ 1834 μεχρὶ τὸν 1842, ποὺν καὶ ἐγώ διέμεναν ὅπως κατὰ οἰσταν ἐπὶ ἐντὸς αὐτῆς εἰς Αίγιναν καὶ Πειραιά...

Τὸν Εὐελπίνη Δημητρίου Τζασέλλαν είχα μάλιστα αἰτίαν να ἐνθυμούμαται, δούτι ποτέ τον δοτὸς τὸν Ιανουάριον τὸν 1847 «Υπογραφὴ τῶν Στρατητικῶν, παρασηματίουν πρὸ αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλόστα νά μεσολάθησῃ ὑπὸ τὸ Βασιλεὺς». Οθωνός ἐποργάσθη τὴν διὰ τὸ Ονδονίδην στρατιωτικὴν πολὺ, φλεγματικήν, στερεόρροαν καὶ ἀλλούς διὰ τὴν ήσικαν τον, οὐδεποτε κομπάζων διὰ τὰς παραραθίας του...

«Ἐάν δη τὸν Στρατηγὸν Γιώργην εἰνε ὁ Δημητρίου Τζασέλλας, θὰ ἐνθυμιάστε βεβαίως τινὰς ἡμέρας τινὰς πάντας διά τον άριστον τον, οὐδεποτε κομπάζων διὰ τὰς παραραθίας του... Εἴναι τὸ επόποταπα σῶμα οἱ ἄγιοι, Ινδοί, φρέσει καὶ ἔχην εὐφρόσυνην... Στέφανος τον εἶναι καταστρατεύεται καὶ δεξιός, βλαφθείσ, ὡς λέγεται, ἐκ μουσοχαΐσιας τὸν Τζασέλλαν μετά τοῦ πολιορκοῦσαν Μύλλερο. Εγειρόσαν καὶ μυῆτην διστενάτηα, πάσχεται δὲ ἐκ διανοτηκῆς τινας διαταράξεως. Εγειρόσαν καὶ ἀγαλμούσης σχεδόν τὴν μητροκήν του γλάσσων καὶ είνε σπασις, ἀπότομος, βάνανσος. Τὴν ἐκ 200 χιλιάδων δοκιμών περιουσίαν του ἔχει καταστρατεύεται διὰ διατηκῆς του εἰς διδύμοφο φιλανθρωπικά καταστημάτα, ἀδεται δὲ ὅτι θέλειν ν' απονομθῇ εἰς τὸ Αγιον Ορος. Σήμερον ἀνάχωρει εἰς Χαλκίδα, ὅπου θὰ παρασείνη παρὰ τῷ γαμεῖσθαι αὐτὸν καὶ Δ. Κριεζώτην, τελείων πεπεισμένων περὶ τῆς ταύτητος του».

Τὸ «Ατού» ἐδημοσίευνε ἐπίσης νέες ἀποκαλύψεις για τὸν Καταστίκτον «Ανθρώπο». Ίδου μερικές:

«Οταν ὁ Εὐελπίς Δημ. Τζασέλλας διεδιώκθη ὑπὸ τὸν πατέρο του, διὰ τὰς ἀτακίσιας του εἰς τὴν Σχολήν, ἐπήγειρε κατὰ πρότον εἰς τὴν Ρουμανίαν. Ἐκεῖ τὸν ὥραν ποτὲ τοῦ πρότον πρόσωπον, τὸ λιγύρον του ἀντέτημα, τοῦ διόπου τοῦ ἀναγλυφικάς γραμμάς ἀνεδείκνυεν ἐπὶ μᾶλλον ἡ φυσιστανέλλα, εὔλικνυσαν ἐπὶ τοῦ νεαροῦ καὶ σφριγῶντος Σουλιώτων τὴν προσοχὴν πλούσιον τινὸς βούναρον (εὐταξιεδίου), δοτὶς καὶ τὸν προσθήσουν εἰς τὴν ὑπέροχανανταστήματα, ἀδεται δὲ ὅτι θέλειν ν' απονομθῇ εἰς τὸ Αγιον Ορος. Σήμερον ἀνάχωρει εἰς Χαλκίδα, ὅπου θὰ παρασείνη παρὰ τῷ γαμεῖσθαι αὐτὸν καὶ Δ. Κριεζώτην, τελείων πεπεισμένων περὶ τῆς ταύτητος του».

«Ο βογιάρος δὲν εἰλεῖ παρατηρήσει τίποτε τὸ ὑπόποτον εἰς τὰς σχέσεις τῆς γυναικός του μετά τον Τζασέλλα, ἀλλὰ τὴν εὐνυχίαν τοῦ νεαροῦ Σουλιώτου ἡπειρόλησε μετα τινὰ χρόνον ἡ ζηλοτοκία ἀλληγορικής γυναικός, τῆς δεδηλωθῆ τοῦ βογιάρου. Ο βραδός «Ελλην, εὐθεῖες» ἔξαφνα μεταξὺ δύο πονθών, μάνον τὸν Δημητρίου προσλαμβάνοντα συνοδόν, ἐξηγερτοῦ εἰς μαρσάς ἐφ' ἀμάξης ἐκδωμοῦς ἀνά τὰς γαίας της, ἀγνηφόνα τὰς χιονας, ἀφοῦ — ἀπὸ τὸ εἰπώμεν — ἐθέρμανεν αὐτὴν ὁ θώρακος τοῦ Ρουμελιούτου νεανίου.

«Ο βογιάρος δὲν εἰλεῖ παρατηρήσει τίποτε τὸ Τζασέλλας, αὐτὸν θὰ τὸ δοῦμε στὸ προσεκὲς φύλλο.

Σ.Η.Μ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — «Η οἰκογένεια Ζορμπάτη είχε τὴν καλοσύνην τῶν βρηὶ καὶ νά μάς στείλη μάτι σπασία πολύρρομο λιθογραφία τοῦ Καταστίκτου «Ανθρώπου», καμαρένη στὸ λαονίδην, πρὶν έρθη στὴν Αθήνα, διά τοῦ κοινοῦ περιέροι θέαμα. Δυστυχώς την ἡ λιθογραφία αὐτὴ είνε σχισμένη στὴ μέσην! Μολατάνη τὸ διήνησον τοῦ Τζασέλλας αὐτὸν ἀνθρώπων.